

מבאר רבתינו

שנה כ"ז גליון ע"ז (אלף שני"ג) פרשת נצו"י
כ"ג אלול תשפ"ו לפ"ק

לעני מן הגה"צ רבי יחזקאל שרגא זצ"ל מנאמא, והרבנית הצדיקת מרת אסתר בת הרר יצחק ז"ל

הדלקה"נ: ברוקלין: 7:08 = מאנסי - קרית יואל: 7:09 = לונדון: 7:25 = אנטווערפן: 8:05
מוצש"ב"ק: ברוקלין: 8:34 = מאנסי - קרית יואל: 8:35 = לונדון: 8:51 = אנטווערפן: 9:31

מבאר התורה

ברת עמך היום

בענין שלא להתייחס ח"ו מלעשות תשובה

לעבוד בברית ה' אלקך (פרשת, כ"ז י"א). שמעתי מכמו"ר מהר"ש ענגלי זצ"ל, שה' פעם בצאנו בשבת פרשת נצבים לפני סליחות וזכור ברית של ערב ראש השנה, ואמ"ר הר"ק מצאנו ז"ע אמר תורה בסעודה שלישית יותר משני שעות, ענינים נשנים שאף החסידים הוקיעם לא השיגו מרוב עמוקות, והבין רק מה שמדבר מעולמות העליונים, אבל מתוך הדברים קלט שאמר עה"פ לעבוד בברית ה' וכו' אשר אנכי ברת' עמך' היום, שסופי ג' תיבות אלו הם כתם, לרוב שאפילו אם ח"ו יש כתם בישראל, אעפ"כ כורת ה"א עמנו ברות.

הרה"ק מצאנו היה רגיל לצעוק בסעודה שלישית בחדש אלול: הרה"ק הרבי ר' זושא ז"ע היה רגיל לצעוק: וזושא, וזושא, מתי תעשה תשובה, והשיב לעצמו מעתה אתחיל לעשות תשובה, וחור ויהי שואל לעצמו, וזושא, וזושא, הלא גם אתמול אמרת כך שמעתי אתחיל לעשות תשובה ולא עשית, ושוב השיב, אבל מעתה באמת אעשה תשובה. ופ"א שמעתי ממנו שאמר, אבל הרבי ר' זושא היה יודע כמה פעמים להגיד זאת, והכפיל דבריו כמה פעמים. (דרכי חיים אות י"ג)

שובה ישראל עד ה' אלקך כי כשלת בעונך (הושע י"ד ב). אפי' הגיעו העוונות עד ה' אלקך, בכ"ז שובה ישראל, כי כשלת בעונך, כל העוונות הם רק כשלון, כי שורש נשמת ישראל חצובה מתחת כסא הכבוד, וגמשת רק להטוב, והרע רק מצד פתוי היצה"ר, ואח"כ מפילו ביאוש, כי לא תועיל לו תשובה, כי גדול עונו מנשוא, וביחוד אם פגם בחטאים כאלו שמוכא בספח"ק שאין מועיל תשובה עליהם, וגם ע"ז נאמר שובה ישראל עד ה"א כי כשלת בעונך, ואין ח"ו להתייחס, כי הם רק כשלונות, וידו פשוטה לקבל שבים הרוצים באמת.

פעם הגיע הרה"ק רבי יוסף [בן הרה"ק רבי דוד] מקשאנוב מבית חותנו [הרה"ק רבי מענדל מנגלנב] לבית זקנו הוא רבינו מצאנו, ערנו עומד בחדר החיצון הגיד להנכחים דברי תורה ששמעו מתומו, יצא רבינו לחדר החיצון, קרא לו ושאל אותו מה הוא מברך, ענה: שאומר דברי תורה בשם חותנו, אמר רבינו: האדך וואס איז תורה, אש, א פייער, תמיד, שמענדיג, תוקד, זאל פלאקערן, על המובה, אויפ'ן הארץ, לא תכבה, עס זאל נישט פארלאשן ווערן, וחוסיף, אפילו מיד אחר עבירה חמורה (כלומר לכל להתייחס).

וזכתי, כשהיה [הרה"ק ר' לייזע זצ"ל מחסידו סלאנים] לעת זקנותו בחייתו חלוש, ביקש ממני שאתלווה עמו לביתו בחזרו מהביהכ"ס. היה נשען עלי ובלכתנו יחד היה מספר לי הרבה סיפורים מהרה"ק מקאברין וכך מהיחסות ז"ע ז"ע. לעיתים הייתי בא לביתו וקבלתי בסבר פנים יפות [וכו']. באחד הפעמים קרא לי בערב ראש השנה לאחר תפלת שחרית, כשהוא עומד ליד ארון הספרים מצחו נשען על ידו, ושאל אותי: ישראל שמעון, ווי גייט מען צו צום נייעם יאדיר, כמובן שלא ענית לו דבר, וכך התבונן משך כמה מינוט, ואח"כ נענה אלי: דו ווייסט וואס מען זאגט, מען זאגט דעם פסוק ה' צבקות עמנו משגב לנו אלקי יעקב סלה. קום לאמור גיין. היינו שצריכים להתחזק בזה שה' עמנו ואל לנו להתייחס חלילה [לימים ראיתי כי בתלמוד ירושלמי ברכות (פ"ה ה"א) אותה, רבי יעקב בר אבא רבי יפא בשם רבי יוחנן [אמרו]. לעולם לא יהא הפסוק הזה זו מתוך פך, ה' צבאות עמנו משגב לנו אלקי יעקב סלה].

בתוכה פ' הרה"ק מצאנו זצ"ל את הגמ' (שבת כ"א ע"א) בכתה זקוק לה, דהיינו אם אדם בישראל מרגיש בעצמו שעשה הרבה חטאים, יכול חלילה ע"ז להתייחס מלעשות תשובה, על זה אמרו חז"ל שאפילו בכתה, שנראה לו שכבתה ניר, מיראת ה', זקוק לה, צריך להדליק מחדש, ולא יתייחס מתורה ומצוה, כי ע"ז יהיה כבוחו לתקן הכל.

הרה"ק מליסקא ז"ע היה פעם בראש השנה אצל הרה"ק מו"ה צבי הירש מרימוביץ ז"ע, ואמר הרה"ק זצ"ל בליל ראש השנה קודם הקדושה: העולם סוברים תשובה הוא ווער ווייס וואס? תשובה איזט נור מאן זאלל אויף זיך מקבל זיין מעהר נישט צו מוהן וואס מאן האט ביז יעצט געטוהן. ואמר אמ"ר [מליסקא] שגרתה על כאילו נמלו מעל ראשו הר גרול.

(דרכי הישר והטוב דף י"ג ע"א)

מבאר התלמוד

נערך ע"י: הרב נפתלי יחזקאל פאלאק
רב ד"ק"ק תוספות יו"ט - אנטווערפן

קורות חיי רבותינו חכמי התלמוד [שמ"ח] / מ"ב

רב חסדא (נ):

בכבוד רבותיו:

מאוד היה נוהר בכבוד רבותיו, ולא הורה שום הוראה במקום רבו, אף מילתא דפשיטא מאד (פה). והיה אומר: כל החולק על רבו כאילו חולק על השכינה, שנאמר (במדבר כ"ו ט) בהצותם על ה' (ט).

פרשתנו:

אמר רב חסדא: אין התורה נקנית אלא בסימנין, (פרש"י: סימני השמות וזו אחר זו וסימני חכמים כדרך שיש בהש"ס, ותשים גירסא דסמניה בפייהם) שנאמר (דברים י"א): שימה בפייהם, אל תקרי שימה אלא סימנה. שמעה רב תחליפא ממערבא אול אמרה קמיה דר' אבהו, אמר: אתון מהתם מתניין לה, אנן מהבא מתניין לה, הציבי לך ציונים שימך לך וגו', עשו ציונים לתורה, ומאי משמע דהאי ציון לישנא דסימנא הוא, דכתיב וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון (ט).

ח"ל השל"ה (ק): וראיתי הרבה בני אדם כשיש סימן בגמרא אין לומדים הסימן ואין קורין אותו, וחלילה לעשות כן. ואני חושב כי 'סודות גדולים' מרומזים בסימנים, נוסף על הפשוט מה שמורה הסימן.

פ"ח. מסי עירובין דף ס"ד ע"ב. פ"ט. מסי שנחדן דף ק"י ע"א. צ. מסי עירובין דף י"ד ע"ב. ובסי"ב בהיותו חובא דבר נפלא ע"ז וז"ל: אין התורה נקנית אלא בסימנין. י"ל בסי"ד דלעיל (דף כ"א ע"ב) אמר רבא כל הלוחה בהם טועם טעם בשר, והכונה שיש לתורה דין בשר, דקדיל' אם נתעלם מן העין נאסר, אך הוטל בו סימן, דהיינו שתי תומות לא יאסר, וכן התורה אם נתעלם מעין שכלו של אדם תשכח ממנו, ובאמת מוכרח שתתעלם איהו שעה בעת שעוסק במלאכתו, כי הרבה עשו כרש"י ולא עלתה בידם, לכך צריך לעשות לה סימנים כדי שלא תשתכח. ולז"א אין התורה נקנית אלא בסימנין לשון רבים, דהיינו סימן בתוך סימן, כי סימן חמוכבס הוא שיהיה כפול, כאשר תמצא באותיות סימן שיש במילואם עד סימן, כי מלוי אות סימן הוא מספר ס', ומלוי י"ד הוא גי' עשר. ומלוי נ"ו הוא גי' נ"ו, ומלוי מ"ם גי' מ"ם, ולכן אומרים סימן בתוך סימן, סימן מובחב, דוגמת חותם בתוך חותם האמור בדין הבשר. ולז"א משה קבל תורה מסיני, ולא אמר בסיני, אלא מסיני, כי בתבית מסיני יש צירוף אותיות סימנין, שם הוא קבל התורה ע"י סימנים. ולכן א"ל שימה בפייהם, ב' פיהם, כי ב"פ פ' עולה מספר סימנין. צא. תורה שבע"פ ערך סימנים.

לרבים השואלים:

מי שברצונו לקבל מאמרים הקודמים מסודרים יפנה להמכרת

אלו יעמדו על הברכה שנדבו להוצאות הגליון לזכות אלפי רבבות בני ישראל

צדקת רבי מאיר בעל הנס כולל חבת ירושלים

פונשקע אי"ל
ברויט
זייער

ליידיגט עס אויס אויפן טעלעפאן 24 שעה מיט א קרעדיט קארד
אדער ברענגט עס אריין צו איינער פון אונזערע אפיסעס

קרית יואל
845-201-9688

מאנסי/שיכון סקווירא
10 Suzanne Dr. • 845-352-5777

וויליאמסבורג
137 Lee Ave. • 718-387-1700

בארא פארק
4802-A 12th Ave. • 718-633-7112

דער קוואל פון צדיקים

דערציילונגען פון רבותינו הקדושים צו זייער יארצייט

יארצייט פון
הגאון הקדוש מרן
רבי יוסף באב"ד זצ"ל
בעל מנחת חינוך מטארנאפאל
כ"ד אלול שנת תרל"ד לפ"ק

עס איז געווען א איד פון פוילן, וואס איז אמאל געקומען פון דערווייטנס צום בית דין שטוב פון מנחת חינוך, און ער האט געפרעגט אויב ער קען אריינגיין צום מנחת חינוך, ווען ער איז אריינגעגאנגען, האט ער תיכף געזאגט: "מנחת חינוך איז פרויבירט צו דערמינטערן, און עס איז אים בעסער געווארן, און ער איז געווארן געזונט, האט מען אים געפרעגט, וואס איז געשען, האט ער געענטפערט אז ער איז געווען א גרויסער עושר, און ער האט זיך געפירט ווי אן ערליכער איד, ביז זיין ערשטע פרוי איז געשטארבן, און ער האט חתונה געהאט נאכאמאל, און זיין האט אים אפגעקערט פונעם ריכטיגן וועג, ביז ער איז רח"ל געווארן א פושע ישראל, און ביי אים אין שטוב האט מען געקאכט נבילות וטרופות, און ער האט אויך נישט צוגעלאזט קיין שום איד זאל קומען צו אים בעטן צדקה.

אין טאג האט ער זיך אראפגעלייגט כאפן א דרימל, און ער האט געזאגט אז ער איז געשטארבן, און מען האט אים געברענגט צום בית דין של מעלה, מען האט אים געוויזן אלע זיינע שלעכטע מעשים, און בית דין של מעלה האט זיך געווען מיטן טאקע מקבל געווען צו דעם צו געבן יפהים און אנדערע ביטערע ענושים רח"ל, פאר מען האט ארויסגעגעבן דעם פסק איז געקומען דער מנחת חינוך און ער האט געזאגט, לאזט אים אפ, לאזט אים נאך לעבן, ווייל איך וויל ער וועט נאך תשובה טון. און מ'האט אים געזאגט אז דער אלטער איד איז דער טארנאפאלער רב, און ער האט זיך אויפגעוועקט, און ער האט טאקע מקבל געווען צו דעם ריכטיגע תשובה, ער האט צעבראכן אלע זיינע כלים, און ער האט געקויפט נייע, און זיך אנגעפאנגען פירן ווי אן ערליכער איד. נאכדעם איז ער געפארן זיין דעם טארנאפאלער רב וואס האט ממליץ טוב געווען פאר אים ביים בית דין של מעלה. אזוי ווי ער איז אריינגעקומען אין שטוב, איז ער צימער און ער האט געזען דעם הייליגע צורה, האט ער געזען אז דאס איז טאקע די צורה וואס ער האט געזען ביים בית דין של מעלה. און פון גרויס צומישעניש האט ער געזאגט: "אלף כתב אות תל"ח"

הגאון הגדול רבי מאיר אריק זצ"ל האט געהערט פון זיין רבי'ן הגאון ר' יעקעלע רימליווער זצ"ל, אז ער איז אמאל געפארן אויף א דין תורה קיין טארנאפאל צוזאמען מיטן מנחת חינוך [רבי מאיר אריק האט זיך שטענדיג אפגעריסן פארוואס ער איז נישט געפארן מיט זיין רבי'ן צו קענען דעם מנחת חינוך]. און ווען ער איז צוריקגעקומען, האט אים ר' יעקעלע רימליווער געזאגט: איך וויל נישט, איך זעה נישט דעם טארנאפאלער רב (ער האט אים נישט ארויס געוויזן דעמאלסט זיין גרויסקייט), אבער שפעטער, ווען עס איז ארויסגעקומען דער ספר מנחת חינוך, איז ער ארויסגעגאנגען פון די כלים פון התפלות, און ער האט זיך אנגערופן: אזויפיל תורה, און ער האט זיך געקענט איינהאלטן.

הגאון רבי מאיר אריק זצ"ל האט געזאגט: פון אלע ספרים וואס איך לערן קומט מיר קאפ וויי, אבער פון ספר מנחת חינוך ווער איך זאגט. (ש"ח זקנים ח"א דף ש"ח)

הרה"ק רבי שלמה מבאבוב זצ"ל פלעגט דערציילן יעדן מוצאי שבת ווען ער האט נישט געהאט צו דערציילן א מעשה פון בעל שם טוב הק' זצ"ל, אז הרה"ק מרדכי זצ"ל איז אמאל געקומען צום שטאט טארנאפאל, דער מנחת חינוך איז געווען דעמאלסט און געלערנט מיט זיינע תלמידים און איז געווען זייער שטארק פארטייט אין א שווערן תוספות, און ווען ער האט געהערט אז דער הייליגער רוזינער איז געקומען אין שטאט, האט ער געזאגט פאר זיינע תלמידים, לאמיר יעצט מקצר זיין מיטן תוספות, און לאמיר צו שניעל לערנען, כדי צו קענען גיין מקבל פנים זיין דעם צדיק, ער האט טאקע אזוי געטון. און דעמאלסט זענען אריינגעקומען צו אים אין שטוב דער ראש הקהל פון שטאט מיט אנדערע חשובע פון די קהלה וואס האבן זיך געדארפט דורכרעדן מיט אים א וויכטיגע ענין, און ווען מען האט געענדיגט האט זיך שוין געהאט פארשטעלט די צייט, און דער רוזינער איז שוין געהאט אוועקגעפארן פון שטאט, דער מנחת חינוך איז געוואוינען געווארן פון דעם, און ער האט געהאט פון דעם גרויסע צער.

א טאג שפעטער איז הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זצ"ל געקומען קיין טארנאפאל, און ער איז געגאנגען באזוכן דעם מנחת חינוך, האט ער געזען אז דער מנחת חינוך זעט אויס זייער פארדאגהט און פארצערט. האט אים רבי מאיר פרעמישלאנער געזאגט אז ער האט א הארבן רמב"ם, און דער מנחת חינוך האט אים געזאגט א תירוץ, און רבי מאיר פרעמישלאנער האט אראפגעלייגט דעם קאפ אויפן ארעם אויף עטליכע מינוט, און ער האט געזאגט אז ער האט זייער גוט פארענטפערט, און אויך אין הימל איז מען מסכים צו דעם תירוץ. אבער ער האט נאך א קשיא אויפן רמב"ם, און דער מנחת חינוך האט אים דאס אויך פארענטפערט, אזוי איז געווען עטליכע מאל, און יעדע מאל האט רבי מאיר פרעמישלאנער אראפגעלייגט די קאפ און געזאגט, אין הימל איז מען מסכים אויך אלע תירוץ פון מנחת חינוך אז דאס איז אמת.

און ער האט אים געפרעגט פארוואס ער זעט אויס אזוי פארצערט, האט ער אים געענטפערט, ווייל ער האט נעכטן געהאט א געלעגנהייט צו מקבל פנים זיין דעם הייליגן רוזינער וואס איז געווען דארט אין שטאט, און ער האט אים אבער למעשה נישט באגעגענט. האט רבי מאיר פרעמישלאנער אים געזאגט: איך וועל שרייבן פאר'ן רוזינער א בריוו אים צו פארענטפערן, און ער האט אים געשריבן אינעם בריוו אזוי: די געזעץ איז, אז ווען עס פארט דורך אין די גאס א וואגן וואס געהערט פאר די קעניגרייך, דארפן אלע ווענענער וואס גייען דעמאלסט אין די גאס, זיך רוקן אויף די זייט, כדי צו מאכן פלאץ פאר די וואגן פונעם קייסער. אויסער אויב עס גייט דארט דורך א שווערע אנגעלאדענע וואגן, דארף זיך דאס נישט רוקן פאר די קעניגליכע וואגן. און ער האט אויסגעפירט: דער מנחת חינוך איז א וואגן אנגעפילט מיט תורה לשמה, און ער דארף זיך נישט אוועקרוקן פאר די קעניגליכע וואגן, דער הייליגער רוזינער, און ער זאל נישט האבן א הקפדה אויף אים. און דער הייליגער רוזינער האט זיך טאקע דורך דעם איבערגעבעטן. (אלף כתב אות תל"ח)

תורתנו מאירת עינינו יגן לגו ויושר יליץ בעדינו

פרשת נצוי"ה תשפ"ו לפ"ק

הגה"ק רבי יוסף באב"ד זצ"ל מטארנאפאל בעל מנחת חינוך איז געבוירן שנת תקס"ב לפ"ק צו זיין טאטע רבי משה באב"ד זצ"ל אבר"ק פשעווארסק יצ"ו, אייניקעל פון הגאון רבי יהושע העשיל באב"ד אבר"ק טארנאפאל יצ"ו, ער איז געווען א איידעם ביי רבי ארי' ליבוש מטארנאפאל זצ"ל טאטע פון הרה"ק מצאנו זצ"ל. שנת תרי"ז לפ"ק איז ער געווארן רב אויף זיין זיידעס פלאץ אין שטאט טארנאפאל יצ"ו, ער האט פארפאסט דעם באקאנטן ספר מנחת חינוך, וואס מיט די ברכה פון זיין שוואגער הרה"ק מצאנו זצ"ל איז דאס פארשפרייט אין אלע אידישע שטובער איבער די וועלט. ער איז נסתלק געווארן אין טאג וואס ער איז געבוירן כ"ד אלול שנת תרל"ד לפ"ק, זיין הייליגער ציון געפינט זיך אין שטאט טארנאפאל יצ"ו.

זיין שוואגער הרה"ק מצאנו זצ"ל שרייבט: מיין באלבטער שוואגער, מיין זעל פרייט זיך ווען איך געדענק ווען מיר האבן צוזאמען געלערנט, און אין דעם אייבערשטנס תורה האט אויפגעלאמט אונזער הארץ מיט פלפולס וכו', און אונזער נפש איז געווען איבערגעפילט מיט פרייד, ביז איר זענט אויסגעקריצט אויף דער וואנט מיט רוב שמחה, אזוי ווי א שמחה אין די יונגע יארן. (ליקוט אגרות קודש, מכתב ע"ה)

דער מנחת חינוך פלעגט קודם פארן צו איינעם פון די צדיקי הדור, אבער נאך וואס אמאל זענען געקומען צו אים צוויי אייניקלעך פון דעם רבי'ן פאר א דין תורה צוליב געשעפטן וואס זיי האבן געהאט אויף פלעדער, און דער מנחת חינוך האט נישט געקענט גלייבן וואס ער האט געהערט אז זיי טוען זיך באשעפטיגן מיט די זאכן, האט ער זיך אנגערופן מיט גרויס וואונדער: וואס, אין דעם זעלבעם עסק וכו', און נישט אין תורה ועבודת ה', און ער האט אויפגעהערט צו פארן צו דעם רבי'ן. און ער איז געקומען נאכדעם צו זיין שוואגער הרה"ק מצאנו זצ"ל, און האט זיך אפגעריסן אז די חסידים פון דעם רבי'ן האבן פארברענט פילע פון זיינע כתבים, ווייל ער האט אויפגעהערט צו פארן צו אים.

האט אים דער צאנזער רב געפרעגט אויב ער איז נאך געבליבן עפעס פון זיינע כתבים וואס זענען נישט פארברענט געווארן. האט ער אים געענטפערט אז ער האט א חיבור מיט הגהות אויפן ספר החינוך. האט אים הרה"ק מצאנו געזאגט ער זאל דרוקן דעם חיבור, און האט אים אנגעוואונטשן אז דער ספר וועט נישט פעלן אין קיין שום אידישע שטוב, און דאס איז דער פארטייגער חיבור מנחת חינוך. (נורעא קדישא לניסן, דף תכ"ה)

רבי צבי הירש מרודניק זצ"ל האט דערציילט, אז ווען דער מנחת חינוך האט געענטשן קעסט ביי זיין שווער רבי לייבוש מטארניגראד זצ"ל [טאטע פון הרה"ק מצאנו זצ"ל], האט ער געלערנט צוזאמען בחברותא מיט זיין שוואגער הרה"ק מצאנו זצ"ל, און דער צאנזער רב האט געזאגט פאר זיין שוואגער אז עס איז נישט גוט אז זיי זאלן לערנען צוזאמען אזוי ווי חברים, ווייל אזוי וועט זיך טרעפן ויכוחים צווישן זיי, דער וועט זאגן אזוי, און דער וועט זאגן אזוי, דערפאר זאל איינער אויפנעמען דעם צווייטן אלס א רב, און דורך דעם וועט מען קענען ריכטיג לערנען. און דער צאנזער רב האט אויפגענומען דעם מנחת חינוך פאר זיין רבי'ן, ער איז געווען זיין תלמיד, און ער האט אים באמת געהאלטן פאר זיין רבי'ן, און ער האט געלערנט זייער אסאך פון אים. (מחמד גנזיה ח"ב דף ל"א)

מרן הרה"ק מסאטמאר זצ"ל האט דערציילט, אמאל אויף די עלטער האט דער מנחת חינוך געשיקט פרעגן פון זיין שוואגער הרה"ק מצאנו זצ"ל, אויב ער געדענקט נאך אז אין זייערע יונגע יארן ווען זיי האבן געלערנט אינאיינעם, האבן זיי געלערנט תורה לשמה. האט דער צאנזער רב געענטפערט, תורה לשמה געדענק איך נישט אז מיר האבן געלערנט, אבער דאס געדענק איך, אז ווען מיר האבן געלערנט אין די גמרא אמר אביי, האט אביי געזאגט. (מנחת חינוך מסאטמאר זצ"ל)

תתמוז סיפר לי ש"ב כ"ק מרן אדמו"ר בעל

עקידת יצחק זי"ע הי"ד [יהוד"ל כ"ג אלול], סיפר לו אביו דודי כ"ק מרן אדמו"ר בעל תפארת שמואל זי"ע, שבהיותו עלם קטן לקח אותו אביו [הרה"ק רבי יהואל מאלכסנדר זי"ע] על ידי הקדושים, ואמר לו בזה"ל: שמואל, גלייב מיר, איך האב קיין שום התחזקות נאר וואס איך שיק געלט קיין ארץ ישראל, אויף קופת ר' מאיר בעל הנס.

ידוע לכל עד כמה מסר עצמו אותו צדיק חז"י אדמו"ר הזקן [מאלכסנדר] זי"ע כמה פעמים, שלא הניח לעצמו ארוחת לילה, ושלא מכספו לארחה ת"ו.

אשר חנו לו אלקים עושר, חטאיו בצדקה יפרוק, וירבה בימים אלו בצדקה. (מורה באצבע להחיד"א, ס"ח אות רמ"ג - רמ"ח) שטיצט אין די טעג "כולל שומרי החומות" לצדקת רבי מאיר בעל הנס

ליקוט בעניני מעלת
צדקת רבי
מאיר בעל הנס
לענין ארץ ישראל

תפרסם ע"י ידיו
כולל שומרי החומות
לצדקת רבי בעל הנס

פאר א פושקע רוסט:
718.243.2495

מבאר השבת

מנהגי אבותינו ורבותינו ליום שבת קודש

עניני זמירות בסעודה שלישית (ג)

(ט) וממשיכין לומר בני היכלא דכסיפין וכו', המראה על גודל קדושת הזמן, וכסיפת בני ישראל לראות הדר כבודו ית' בעת שמחה זו אצל הקב"ה (י).

מקור הכרבה

במשל שמחת המלך ביום שימת כתר מלכות בראשו, ואנחנו עם בני ישראל המתקבצין ליום שמחתנו ישיבינו אלו השלשה כתות הנזכרים. כת האחת המה פרחי ערך המון עם בני ישראל, אשר מעט מזער מרגישים בנפשם בשמחת הש"י, וכל הרגשתם אינה כי אם שעל ידיה יתאוו לאכול ולשתות בשבת, ואין נפשו קצה עליו, כאשר כתבנו בחלק הראשון (שורש המפשי ענף ג), ועתה נשמתאספין יחד נדמו אליו הבאים לאכול לחם לפני המלך ולעשות רצונו בזה, כמה שירוע שנתה העת ששמחה גדולה וחידה עמוסה לפני מלכנו ובוראנו ב"ה וב"ש הנכבד והנורא עד אין קץ וסוף, ומתעטר בכל מיני עטרי וכתרים נוראים ונפלאים, ורעוא דיליה משתבח, להיות שמח עתה על ידי רוב עם הדרת מלך, ונחת רוח לפניו, כמה שאנו מתאספין ומתקבצין להרבות השמחה והחדה עתה בעת רעוא דמלכא, והעת רצון מתרבה על ידי זה שאנחנו עם בני ישראל באין לישב לפניו בפנים של שמחה, ובתענוג ונחת, ואלו שלל באו אלא לדבר זה די להם גם בזה המעט, ולזכות גדול יחשב להם כמה שעושין רצון מלך המלכים הקב"ה בזה, ונחתין מעטרת המלך, ומקבלין השפעתו, ובעין יפה נותן להם המלך הקדוש גודל טובו ורוב חסדו כנזכר לעיל במשל.

כת השניה המה אשר מרגישים בנפשם בשמחה עצמית, ומתעוררים בעצמם בשמחה וחדוה גדולה, כי נפשיותיהם קרובים אל אור מאציל העליון, והשמחה נוגעת בלבבם, ומחמת התעוררות השמחה בלבם, מתחילין לומר ולשיר לפניו בשירות ותשבחות ברוב טוב ונחת, והכל עבור שגדולת המלך חביב עליהם עד מאוד, כדרך קרובי המלך הנזכרים, ולעומתם יתרבה ויתגדל ויתרומם רעוא וחדות המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה בהעדרה יתירה ברעוא דרעיון. וזה פירוש רעוא דרעיון אשתכח, שבעת הלו רצון הקב"ה שיתרבה ביותר השמחה על ידי פעולת ישראל שלמטה, וזה רעוא דרעיון אשתכח, שרצונו ורעותו להיות חדרו רעוא משתבח, ומתעורר ומתרבה למעלה על ידי רעוא ושמחת ישראל שלמטה, וכן הוא באמת עתה כך, שנתעורר השמחה הגדולה ורעוא על ידי בחינת כת הזו.

הכת השלישית הוא שנתגדל השמחה בלבבם כל כך, שלא לבד ששמחתם בזה שזוים לעורר חדוה ושמחה ולהתעורר רעוא דמלכא, אלא אף עצמו של יום בעצמו גדול וחשוב בעיניהם למאוד, לומר הנה זה יום שקריתו מצאנו ראינו, והיום בעצמו משמח אותם עד מאוד, בבחינת זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, והוא דוגמת הקרובים מאוד אל המלך, כמו אחיו ומשפחתו הקרובים אליו, שיום טוב שלהם הוא יום גילה יום רנה יום דיעה וחדוה, על שזכו ליום זה, ומהותם נשתנה למעליהם, להיות נקראים אוהבי וקרובי המלך, והשמחה בעצמה מתגדל למלא רצון המלך שרצונו בזה, ונחת רוח וחדוה ותענוג לפניו, כמה שמשפיע טובה ונותן ומרבה לכל איש ואיש כרצונו כדי המלך, ובהו נתגדל ונתרבה שמחה בלבב המלך והחתן, ואם החתן היא מטרוניתא דמלכא, כשרבת עם אוכלין ושותין לפניו, ועל כן הם באים, כדי שישמחו בהם למלאות רצונו בזה.

כת השניה הם קרובי החתן והכלה, אשר המה שמחים בלבבם בעצמם, ומחמת רוב השמחה שבלבם רעיוני מיני שמחה לפני החתן, ומתחילין לומר ולרקד לפני החתן והכלה, והנה מפייהם יצא לפאר ולרומם ולשבח בשבח החתן והכלה, ועל ידי זה מעוררים יותר חדוה ושמחה בבית החתונה, ונכנס ונתרבה יותר שמחה בלב אבי החתן ואמו, כמה שהם רואים שאלו הקרובים שמחים בעצמם בשמחה יתירה בשמחת עצמן מחדות לבם.

כל השלישית הם יריעים אהובין ביותר, כמו אחי החתן ואחיותיו וכל המשפחה המקורבין ביותר, הנה רוב שמחה שלהם הוא, ונגילה ורנה וחדוה ושמחה נשמע בבתיים ביום הזה, אף שאינם כלל לפני החתן, וקול ישמע בביתם קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, ותגדל שמחתם שחמת עצמית במאוד.

כת הרביעית הם המלך והמטרוניתא בעצמם, אבי החתן ואמו, הנה רוב שמחתם ועוצם חדותם וגדול יריעתם אין לשער ולכתוב בספר, כי גדלה שמחתם בלי שיעור, בעת שזכו לראות ביום שמינה להיות בניהם נכנס לחופה.

והנה רוב שמחה ונחת רוח, ועל ידי זה המה מעוררין יותר שמחה וחדוה ונחת רוח אל המלך. ויש אלו הקרובים ביותר, כמו אחי המלך וכל משפחתו הנצמדים אליו באהבה, הם עושין ומבינים שמחתם אף בבתיים שלא בפני המלך מרוב החדוה ונגילה ורנה שמרגישים בעצמם בעת ההוא, ותגדל שמחת עצמם שנתחדש להם לעצמותם אור חדש, שנעשו שושביני וקרובי המלך.

וכן הוא ממש בעם בני ישראל בעת התקבצותם יחד בעת הסעודה השלישית של שבת קודש, והמה נקראים בני היכלא דמלכא, ומתקבצין ובאין לכבוד עטרת דמלכא, והמלך הקדוש ז"א נתעטר ונתפאר בפאר המלוכה וברוב כבודו הגדול, עטרת עטרה לראשו, להענין כתר מלוכה עליו, ורעוא דרעיון אשתכח, הוא שמחת מלך מלכי המלכים הקב"ה בעצמו, אשר אין די באר לפרש ענין השמחה וערך השמחה הלזו, ואין רעיון אדם יכול לתפוס, ורק לשמע און להשמיע את און וגשמי שנוכל קצת להשיג דמיונו, מוכרח להמשיכו

(יז) בס' סידורו של ש"י שבת (ח"ב דרוש הראשון, ענין השלח, דף פ"ג כ'), ואפרש ענין השיר והשבח של בני היכלא דכסיפין שאנו מזמרים בסעודה שלישית של שבת קודש, שסיימנו בו בבלות החלק הראשון, ונפרש כל הזמר בעוד האל-ו, ונאמר אשר הוא על דרך הדמיון, יופי החתן בעת חופתו כשהוא מתלבש בבגדיו היקרים היפים ונאים למאוד בכל לבושי תהוני החופה, וגדולת החן והפאר נמשך אז על פני החתן עד בלי שיעור וערך, כחתן יכתן פאר, ואז אף הבני בית כולם, אביו ואמו ואחיו ואחיותיו וכל משרתי הבית, כולם רצים ורוחפים עצמם לראות ולהביט ביקר זיו קלסתה פניו, ורוב הדרת תפארתו והבהקת חן פניו כבודו, הגם שהם מכירים אותו כמיטב מאז ומנעוריו נתגדל עמהם, אף על פי כן מתאמים ורצים לראותו בעת חתונתו, וכל שכן דכל שכן חתן המלך המתלבש בעת החופה בבגדי כבודו, ולבושי יקר הראיין לבן המלך, ומתעטר בכל מיני כתרים היקרים ועטרת פז המאירין ומבהיקין עד אין ערך, וזיו אורם וגודל יפיים נמשך על פני החתן, עד שמכל אור ואור נתמלא זיו הדרת פניו, באור פני מלך חיים, וכולם עומדים עצמן מאוד להיות זוכים לקבל פניו, ולראות פניו, הדרת זיו כבודו, כמאמר הקרא צאניה וראינת בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, כלומר אף בנות ציון הגדילים בהיכל המלך, ומכירים במלך שלמה מנעוריהם, כולם יצאו ויצאו לראותו בעת חתונתו ושמחת לבו, כשמתעטר בעטרה שעטרה לו אור פני מלך, ולהביט ביפה תפארתו.

וכענין הזה כן הוא בקדושת שבת קודש, בעת סעודה השלישית, שאז מתעטר המלך הקדוש ז"א בכל מיני עטרות, ועולה ומתנשא עד מקום גבוה למאוד, מקום שאין הפה יכול לדבר והלב לחשוב בו, כי הוא נורא ונשגב, ואז גם בני היכלא עצמם, אף שהם הם תמיד בהיכל המלך, ומכירים במלכם, ויודעים אותו מאז, מתאווין ונכספין וחושקים לראות ולהביט בזיו תוארו ויופי מראהו. וזה שאמר בני היכלא דכסיפין למחזי וכו', פירוש גם הבני היכלא נכספין ומתאווין למחזי היוו והזוהר של המלך הקדוש ז"א, בעת שמתעטר ומתקטש בקשטיו וכתר המלכות על ראשו ליום שמחתו (וכו').

כי הנה דרך המלך בעת שעושה יום שמחתו ושמחה לחופת בנו, רצונו למאוד שיתקבצו כל עמו וכל בני מדינתו הקרובים והרחוקים, ויבואו כולם לשמוח בשמחתו, ובהקבץ נעים יחד והולכים לראות בעת שמולין בנו לתוך חופתו, והכל הולכים לגדל כבודו, בכדי להיות עטרת תפארת ברוב עם הדרת מלך, אז המלך אבי החתן בראותו את קרובי המשפחה האלה, קורא חוה אליהם ומבקש מהם, אחי ורעי בואו נא לשמחת סעודתי שאעשה היום, ובכם אני משמח את עצמי להתעלס באהבים אתכם. ובחבאים אליו על הסעודה יש ארבעה כתות בני אדם:

כת האחת הם הבאים למלא רצון המלך שרצונו בזה, ונחת רוח וחדוה ותענוג לפניו, כמה שמשפיע טובה ונותן ומרבה לכל איש ואיש כרצונו כדי המלך, ובהו נתגדל ונתרבה שמחה בלבב המלך והחתן, ואם החתן היא מטרוניתא דמלכא, כשרבת עם אוכלין ושותין לפניו, ועל כן הם באים, כדי שישמחו בהם למלאות רצונו בזה.

כת השניה הם קרובי החתן והכלה, אשר המה שמחים בלבבם בעצמם, ומחמת רוב השמחה שבלבם רעיוני מיני שמחה לפני החתן, ומתחילין לומר ולרקד לפני החתן והכלה, והנה מפייהם יצא לפאר ולרומם ולשבח בשבח החתן והכלה, ועל ידי זה מעוררים יותר חדוה ושמחה בבית החתונה, ונכנס ונתרבה יותר שמחה בלב אבי החתן ואמו, כמה שהם רואים שאלו הקרובים שמחים בעצמם בשמחה יתירה בשמחת עצמן מחדות לבם.

כל השלישית הם יריעים אהובין ביותר, כמו אחי החתן ואחיותיו וכל המשפחה המקורבין ביותר, הנה רוב שמחה שלהם הוא, ונגילה ורנה וחדוה ושמחה נשמע בבתיים ביום הזה, אף שאינם כלל לפני החתן, וקול ישמע בביתם קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, ותגדל שמחתם שחמת עצמית במאוד.

כת הרביעית הם המלך והמטרוניתא בעצמם, אבי החתן ואמו, הנה רוב שמחתם ועוצם חדותם וגדול יריעתם אין לשער ולכתוב בספר, כי גדלה שמחתם בלי שיעור, בעת שזכו לראות ביום שמינה להיות בניהם נכנס לחופה.

והנה רוב שמחה ונחת רוח, ועל ידי זה המה מעוררין יותר שמחה וחדוה ונחת רוח אל המלך. ויש אלו הקרובים ביותר, כמו אחי המלך וכל משפחתו הנצמדים אליו באהבה, הם עושין ומבינים שמחתם אף בבתיים שלא בפני המלך מרוב החדוה ונגילה ורנה שמרגישים בעצמם בעת ההוא, ותגדל שמחת עצמם שנתחדש להם לעצמותם אור חדש, שנעשו שושביני וקרובי המלך.

וכן הוא ממש בעם בני ישראל בעת התקבצותם יחד בעת הסעודה השלישית של שבת קודש, והמה נקראים בני היכלא דמלכא, ומתקבצין ובאין לכבוד עטרת דמלכא, והמלך הקדוש ז"א נתעטר ונתפאר בפאר המלוכה וברוב כבודו הגדול, עטרת עטרה לראשו, להענין כתר מלוכה עליו, ורעוא דרעיון אשתכח, הוא שמחת מלך מלכי המלכים הקב"ה בעצמו, אשר אין די באר לפרש ענין השמחה וערך השמחה הלזו, ואין רעיון אדם יכול לתפוס, ורק לשמע און להשמיע את און וגשמי שנוכל קצת להשיג דמיונו, מוכרח להמשיכו

עובדה דשמירה

סיפורי צדיקים שנשמעו מאת מרן הגה"צ מנאנאש זצ"ל (ושגן)

אלף תשצב. אאמ"ר הגה"צ דומ"ק דק"ק האלאש זצ"ל ה"ד ה' בימי בחירותיו אצל הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זצ"ל בעיר ראצפערט יצ"ו בשב"ק שקודם א' סליחות, ואז אמר הרה"ק בדברות קדשו בסעודה שלישית על הפיוט במוצאי מנוחה קדמון תחילה וכו', עפ"י דאיתא בש"ע (סי' תקפ"א סי' א') נוהגין לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים (וכו'). הגה נומנה בני אשכנז אינו כן, אלא מראש חודש אלול ואילך מתחילין לתקוע (וכו') ועומדים באשמורת לומר סליחות ביום ראשון שלפני ר"ה, ואם חל ראש השנה ביום שני או שליש אז מתחילין מיום ראשון שבוע שלפניו. ועי' במג"א (סי' ג') כדי שיוכלו להתענות ד' ימים לפני ראש השנה. ואיתא בטו"ז (סי' ב') בשם הלבוש ולמה ביום ראשון, אם יש יותר מד' ימים עד ראש השנה, הטעם שיה' יום מסויים להתחלה, תקנו ביום ראשון בכל פעם ע"כ. והקשה הרה"ק מבעלזא, והאם להתחיל ביום מסויים צריכין להתחיל מיום ראשון, הלא יכולין מעיקרא לקבוע שד' ימים לפני ראש השנה מתחילין לומר סליחות, ואז יהי המספר של ד' ימים כיום מסויים.

והמשך הרה"ק לומר בלש"ק: מען שטייט אויף צו סליחות, מיט וואספארא פנים שטעלט מען זיך זאגן סליחות, הלא עשו בכל השנה דברים אסורים, ואח"כ עומדין לפני הש"ת לומר סליחות, אי"כ מיט וואספארא פנים שטעלט מען זיך זאגן סליחות, רק דאיתא (שבת ק"ה ע"ב) כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, והטו"ז מקשה (א"ר סי' רמ"ב) וז"ל, איכא למידק, אי לא עשה תשובה שבת מאי מהני, ואי עשה תשובה שבת למה לי. ונראה דמיייר שעשה תשובה, אלא דתשובה לא מהני שיחא מוחלין לו, כדאיתא בפרק יוה"כ (יומא פ"ו ע"א) עבר על כריתות ומיתות ב"ד תשובה ויוה"כ תולין וסורים ממרקין, וקמ"ל כאל דאם בעשותו תשובה שומר שבת כהלכתו, מהני תשובה שיחא נאחל לו ע"כ.

היוצא לנו מדבריו, בדמשך השבוע אם עשה תשובה, מי יאמר שעשה תשובה כהוגן, הלא עבר עבירות שצריך עליו יסורין ומיתת דהל"ל, רק כאשר שבת בשבת כהלכתו, ומוחלין לו אז העונות, אזי יכולין לבקש מהש"ת שימחול לו, מאחר ששב בתשובה ששמר את השבת כהלכתו. אמר הרה"ק: אומרים לסליחות באלו פנים שפוש שייחים, רק אנו באים בבשת פנים, בשבת אותיות שבת, אם יוצאים מהשבת, ושמרו אותה כהלכתו, ומוחלין לו על כל עונותיו, כן עומדין עצמן לומר סליחות. וסיים וזה הפי' במוצאי מנוחה, מאחר שיוצאים כעת מן השבת, על כן קדמון תחילה, אומרים סליחות ביום ראשון, מפני שתיקף לאחר השבת יש לנו כבר פנים לבקש מהש"ת. (מאמ"ר הגה"צ זצ"ל ה"ד)

אלף תשצב. מקדמת דנא ה' נוהג לעמוד ביום ראשון באשמורת הבוקר לומר סליחות כדאיתא בש"ע, ולא ה"י מי שאיחר בזה, וזלת באופן יוצא מן הכלל באונס, והיות שלדאבוננו לא דיברו מה בפירוש להבנים כמו שדיברו 'אינדערהיים', שהיו רגילים לדבר ולעורר להבנים שעוד מעט יעמדו לסליחות באשמורת הבוקר, וה' נכנס בלב הבנים הענין הגדול בזה, ועל כן נתרשל הענין אצל כמה אנשים, ורואין לדאבון הלב כמה וכמה אנשים אשר אומרים הסליחות ליום ראשון קודם הצהרים, כאשר היום גדול, במלא אחד או שנים צמי באונס, הולך כ"כ מנינים, אז הניו דבר נכון ורואי, וצריכין לדבר מזה ולעורר לעמוד לסליחות באשמורת הבוקר כמקדמת דנא.

אלף תשצב. הגה"ק רבי נתן אדלער זצ"ל אבד"ק פראנקפורט יצ"ו [ויה"ל כ"ז אלול] הגם שה' נודע ברוב גאונותו בתורה עד להפליא, לא השאיר אחריי כתבים וחידושים בכתב יד קדשו, וטעמו ונימוקו עמו למה לא כתב את חידושי, מכיון דההיתר לכתוב חידושי תורה הוא אך ורק מפני שעת לעשות לה' הפרו תורתך, שלא ישבח התורה, והיות שאיני שוכח שום דבר מלימודי, אסור לי לכתוב.

אלף תשצב / בהיכל קדשו. מרן הרה"ק מסאטמאר זצ"ל ה' נוהג לומר בשב"ק לפני סליחות בסעודה שלישית בסוף דברות קדשו דברי התעוררות לאמירת סליחות, ואמר: הש"ת יעזור שנאמר אמת'ע דיבורים להש"ת, ויהי פיו ולבו שוים, ועל זה דארף מען האבן מסירת נפש כל ימיו, שנאמר'ע דיבורים הכוונה, שכאשר אומרים התחינות והסליחות יהי' באמת כוונת פיו ולבו שוים.

הבהרה וגילוי דעת!

היות שתלתי"ז זה כמה שנים לטובה אשר אנו מעתיקים סיפורים ועבודות מקדושי וגאוני ארץ זיוע אשר זכינו לשמוע במשך השנים מאת מרן הגה"צ מנאנאש זצ"ל שכידוע ה' ממעתיקי השמועה האחרונים למסור אותם לדורות הבאים. ורבים אומרים מי יראנו טוב שיהי' נקבצים בספר אחד דבר דבור על אופנו, הנוגה להודיע בזה שבעזרי"ת כאשר יגיע הזמן הנכון להוציאם לאור נעשה כן, אולם לעת הזאת הסיפורים המה בבחינת מים שאין להם סוף, ועוד לא נעתקו ונלקטו כל הסיפורים שהשמיע במשך השנים, ואנו מקוים להוציא לאור דבר נאה ומתוקן כיד ה' הטובה עלנו בזכות הצדיקים מוסדי דור דור בשעה טובה ומוצלחת. אולם לעת הזאת הנוגה בזה להבהיר שכל הזכיות של הסיפורים המה שמורות אך ורק להמו"ל, כמובן לכל בר דעת, וכאשר כתב לנו הגה"צ זצ"ל בעצמו וז"ל: **ראוי ונכון שמי שיגע בו ישותו, ומאספיו יאכלהו בחצרות קדשי, וזר לא יקרב בגבולך להשיגך, אחר שהוא לך בחזקה, והאדם אוסר את שלו.** והנו אסורים לכל המעתיקים ומוציאי לאור באיסור גמור וחמור להעתיק ולהדפיס עבודות וסיפורים ממרן הגה"צ מנאנאש זצ"ל שהופיע במשך השנים בגליונותיו ובספריו ש"ל כבר, בלי רשות מהמו"ל, בכל אופן וצורה שיהי' כפי שלא יהי' עובר בעצדי כמובן, ולהשומעים בודאי תבא אליהם ברכת טוב.

אדם אם היה עובד בין הקבירות, והיה יודע שצדיק קבור שם,

צריך להזכירו במעשיו, אמר שלמה (משלי י' ז) זכר צדיק לברכה. (פסק"ד פ"ב סי"א)

פארט איר אויף קברי צדיקים ווי אימער אין דער וועלט ?
די עיקר השתחוות ב"י ציון פון א צדיק איז נאכצואגן שמועות ועובדות מופי כמובא בספס"ק. איר צאלט אזויפיל געלט פאר די נסיונות, קומט נישט אן צום ציון ווי א פרעמדער, מיר וועלן אייך צושטעלן א קובץ "לספר בציון" מיט געקליבענע סיפורים מיוחד פאר די ציונים ווי איר פארט. אזוי ווי איר זענט מחלטי צו פארן אויף קומנות הקדושים, רופט אריין צו מערעכט "מבאר רבותינו" און מיר וועלן אייך צושטעלן בעזרי"ת א קובץ לויט אייער פארלאנג. 718-218-6817

פועל'ט אלעס גוטס ~

מבאר רבותינו שנה כ"ו גליון מ"ז

אוצרות הבאר

ספרים חדשים שהגיעו להמערכת - עפ"י סדר הא"ב

ספרים חדשים של ממלכת התורה "עזר וחדר"

ד. תרנ"ו ד' חלקי שלחן ערוך / דף ליום
הארבע חלקי שלחן ערוך מאת רבינו מרן יוסף קארו זצ"ל ורבינו מרן משה איסרליש זצ"ל הרמ"א מסודר בכרך אחד ללימוד דף ליום, למען יוכלו ללמוד ולסיים את כל השלחן ערוך מדי חודש בחדשו בתקנת המחבר, ומדי שנה בשנה, ולחלק על הלומדים לשאמם בחוקם ולהגות בו בכל שעה, בכל עת, ובכל מקום, בחלוקת שניות ובחלוקת חרשים, נרפם במתודה מפורטת מאירת עינים, בתנהג מדויקת ומתוקנת, נוספו אלפי מ"מ וצינונים, נפתחו ר"ת וקיצורים, ונוספו סימני פיסוק וניקוד. (תש"ב עמודים)

ד. תרנ"ו דגל מחנה אפרים / המפואר
הספר הק' המפורסם דגל מחנה אפרים חידושי ואמרות קודש על התורה ושאר ענינים וליקושים, מאת הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסליקוב זצ"ל, נרפם במתודה חדשה ומפוארת, באותיות רש"י מאירת עינים, הדגשות הפסוקים בתוך המאמרים לחלק על הלומד להבין על מה נסבובם להבין על מה נסבובם הדברים, להבין ע"י דברי הק' בבואר הפסוקים. בתנהג מדויקת ומתוקנת, נוספו רבבות מ"מ וצינונים, נפתחו ר"ת וקיצורים, הקטעים חולקו לפסקאות קצרות, ונוספו סימני פיסוק וניקוד. עם פרקי תולדות מפרשים (תרי"ד עמודים).

ד. תרנ"ו פרי הארץ / המפואר
הספר הק' המפורסם פרי הארץ חידושי ואמרות קודש על התורה ושאר ענינים, מאת הרב הקדוש רבי מנחם מענדל מוויטעפסק זצ"ל, עם אמרות קודש אשר כתב במשך השנים, ומכתבי קודש מרוב הקדושי רבי אברהם מקאליסק זצ"ל, נרפם במתודה חדשה ומפוארת, באותיות רש"י מאירת עינים, הדגשות הפסוקים בתוך המאמרים לחלק על הלומד להבין על מה נסבובם להבין על מה נסבובם הדברים, להבין ע"י דברי הק' בבואר הפסוקים. בתנהג מדויקת ומתוקנת, נוספו רבבות מ"מ וצינונים, נפתחו ר"ת וקיצורים, הקטעים חולקו לפסקאות קצרות, ונוספו סימני פיסוק וניקוד. עם פרקי תולדות מפרשים (תק"ז עמודים).

ד. תרנ"ו תלמוד בבלי המבואר / מתיבתא, מ"מ ניר, כ"ב
גמ' מסכת ניר מן תלמוד בבלי, נערך ונסדר מחדש, באותיות מאירות עינים, עם כל המפרשים על הדף, בציוף ליקוטי רש"י, והגותו והורחבו כל המפרשים והגותו על הדף, ועליו מתודות 'מתיבתא' - הכולל ביאור חלק על דברי הגמ' במקום המעט סעד ועוד ללימוד, תוך שניות, מהלך המסוגל בלשון הגמ' בסגנון קצר וזך, מבוסס על דברי רש"י והראשונים, בבואר זה יוכל הלומד להסתיע בהבנת הגמרא, כאשר הלומד יתוה מישירם, עם הערות וצינונים מספרי הראשונים והאחרונים במקום הצריך. ביאור יותר, למען ריוח הלומד בו ויצא קושייתו וספקיו על הדף להבין לו באורך הדרך. עם פרקי תולדות, הכולל סיכומים לשנין הסוגיות, כולל תמצית פירוש רש"י ותוספות. ח"ל ברוב פאר וחדר בב' כרכים מפורשים.

ד. תרס"א. אוצר מקורות וטעמים / אלול - ראש השנה
ליקוט נפלא מן ספרים וסופרים מפורסם ומפי כרובם טעמי ומקורות מנתי ישראל קדושים, ערוכים בטוב טעם ודעת דבר דבור על אופנו ומיועד ושה לכל נפש, כע"כ אברהם תש"ב (אברהם) ובהוצאתו להשלים ולהבנים במנחם ישראל אשר תורה המה ולמנוה הם צריכים, מסודר בפאר וחדר על חשי השנה. בכרך הזה מופיע על חודש אלול וימי ראש השנה, הכולל בתוכו כל עניני חודש אלול, וימי החגים והסליחות, וכל עניני ראש השנה מביאר עד צאתו, הכולל התפלות ותקנות שופר והמסתקף, נכתב באופן נ"ח וקל ובלשון אידיש המדוברת, מעשי יד ירחי"ל ר' שמואל משה הלוי פריעדמאן ש"ס"א. בפרס שנת תשפ"ו לפ"ק, ברקולין יצ"ל. (תש"ב עמודים)

ד. תרס"א. דער וועג צום שלימות / אידיש
א ואמלוג פון פערל ווערטער און מוסר נעקאנקען פון די ספסרים הקדושים, וועלכע טוען אונז ערקלעך וואס עם איז אונזער אויפגאבע אלס איד, ס"י במחשבה ס"י בדיבור, און ס"י במעשה, ענהאלט אין זיך הערליכע ארטיקלעך, נעקליבענע נעקאנקען, אמת'ע מעשיות, מיערת מוסר רייד, תובלדיגע ווערטער, שיינע משלים, אויסגענומען פון מדרשי חז"ל און ספרי מוסר והסדרים, און א לייענע רינגען אידיש, געאייגענט פאר יעדן איד און יעדן לעסער, איבערנומען מן הספרים וועלכע ווילן מעורר זיין די תלמידים איבער א נעויעס מרה. במתודה חדשה ומתוקנת, שנת תשפ"ו לפ"ק, ברקולין יצ"ל. (612 עמודים) הפצה ראשית: נר למאור 718-384-1324

ד. תרס"א. פתח נוח / יום הקדוש, ב' ברכים
ספר יקר ונחמד על עשרת ימי תשובה ויום הקדוש, אשר בו יבוארו מקור וטעמי ההלכות והמנהגים, ע"פ תורת הגולה, ועל פי דרכי החסידות והמסור, להבנים ערבות וטעמי המצות, ולהלוידי הלכות העבודות ית' שביבוס, עם אמרות מפורסות ונחמדים ומתוקים מברכי הספ"ק בבוארי נוסח התפלה והפיוטים, עם המדרשים נפלאות הנ"ח - בעל הנ"ח, הכולל דברים נפלאים ומחודשים על עניני עשרת ימי תשובה, יום הקדוש, ליל כל ט"ו, תפלות חיות, ומדר העבודה כולל בתוך התבנים לחלק על אלה נערך וי"ל במט"י"ד עם מפתחות מפורשים בב' כרכים מפורשים, ע"י רה"ל ר' יואל הכהן פריעד ש"ס"א. מחבר הפסוקים יפה נוח, בפרס שנת תשפ"ו לפ"ק, ברקולין יצ"ל. (ח"א) תרי"ד עמודים, ח"ב: תרי"ד עמודים) הפצה ראשית: שחר / מישור

ד. תרס"א. מעין גנים / שיר השירים, סקאליע
חיבור על דרך פת"ס על מגילת שיר השירים מאת כ"ק אדמו"ר רבי דוד יצחק אייזק מסקאליע זצ"ל, בני זמננו על פי בחיבור רבותינו הגאונים מרדכי דוד זצ"ל, כמה אופנים על פסוקי שירי קודש אלו, אשר ה' ממנו ונעלם בין אלפי כתביו הק', ובעת יצא לאור עולם הלינות בהם בני אדם, ברוב פאר והדר, באותיות מאירות עינים, עם מרא מקומות, והדגשות מלימ בתוך התבנים לחלק על הלומד, עם הערות והארות מהבניות להאיר הדברים, עם מפתחות הענינים מפורס. ע"י מנחם באר יצחק רהס"ד סקאליע, שנת תשפ"ו לפ"ק, ברקולין יצ"ל. (ש"ס עמודים) הפצה ראשית: נר למאור 718-384-1324

לפרסם ספרים במדור "אוצרות הבאר" נא לשלוח שני ספרים להמערכת

בימים הקרובים יופיע בעז"ה הספר החדש

דבוק ביוצרו

הכולל עובדות וסיפורים מעבודת הקודש

של מרן הרה"ק מצאנז זי"ע במשך חודש אלול ותשרי

י"ל ע"י מערכת עבודת הצדיקים

מי שרוצה להשיג הגליון באימעיל בכל שבוע נא לשלוח בקשה על האדרעס:

nanash@yeshivanet.com

אינטערנעט
איז פארט גאר שלעכט פאר א אידישע נשמה

מבאר רבותינו: 43 LORIMER ST. BROOKLYN N.Y. 11206

טעל: 718-218-6817 - 718-506-9629

על: 718-218-6817 - 718-506-9629

כל הזכויות שמורות, ואסור להעתיק שום ענין מהגליון בלי רשות המערכת

י"ל ע"י קהל אפסי ארץ ד'מנאש - בנישאות הגה"צ רבי א'עיון יוסף פאליאק שליט"א

פרשת נצוי' תשפ"ו לפ"ק